

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Het Land van de Quadlings (22/24)

De vier reizigers trokken verder veilig door de rest van het bos en toen ze uit de duisternis kwamen, zagen ze voor zich een steile heuvel, van boven tot onder bedekt met grote stukken rots.

"Dat zal een zware klim worden," zei de Vogelverschrikker, "maar we moeten toch over de heuvel zien te komen."

Dus ging hij voorop en de anderen volgden. Ze hadden bijna de eerste rots bereikt toen ze een ruwe stem hoorden roepen: "Blijf op afstand!"

"Wie ben jij?" vroeg de Vogelverschrikker.

Toen verscheen er een hoofd boven de rots en dezelfde stem zei: "Deze heuvel is van ons, en we staan niet toe dat iemand hem oversteekt."

"Maar wij moeten er overheen," zei de Vogelverschrikker. "Wij gaan naar het land van de Quadlings."

"Maar dat zal niet gebeuren," antwoordde de stem, en daar stapte van achter de rots de vreemdste man vandaan die de reizigers ooit hadden gezien.

Hij was vrij klein en stevig en had een groot hoofd, dat van boven plat was en werd ondersteund door een dikke nek vol rimpels. Maar hij had helemaal geen armen, en

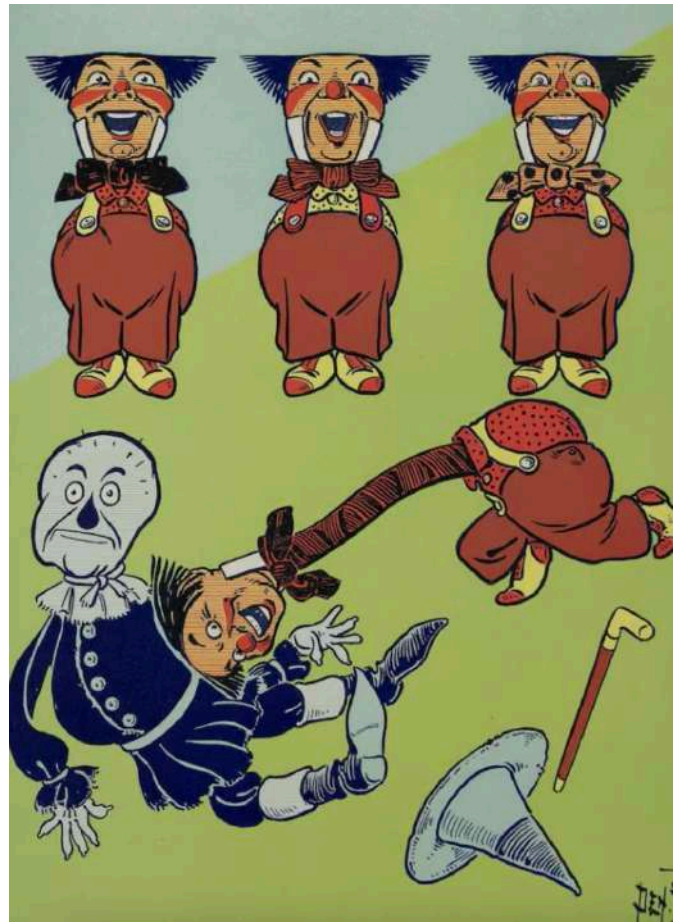
toen hij dit zag, was de Vogelverschrikker niet bang dat zo'n hulpeloos wezen hen ervan zou kunnen weerhouden de heuvel te beklimmen. Dus zei hij: "Het spijt me dat ik niet doe wat je wilt, maar we moeten je heuvel oversteken, of je het nu leuk vindt of niet," en hij liep stoutmoedig naar voren.

Bliksemsnel schoot het hoofd van de man naar voren en strekte zijn nek

zich uit totdat de bovenkant van het hoofd, waar het plat was, het hoofd van de Vogelverschrikker in het midden raakte en hem de heuvel deed af tuimelen. Bijna net zo snel als het kwam, ging het hoofd terug naar het lichaam, en de man lachte hard en zei: "Het is heus niet zo eenvoudig als je denkt!"

Er klonk een luidruchtig gelach uit de andere rotsen, en Dorothy zag honderden armloze Hamer-koppen op de heuvel, één achter elke rots.

De Leeuw werd behoorlijk boos door het gelach veroorzaakt door het ongeluk van de Vogelverschrikker, en met een luid gebrul dat weergalmde als een donderslag, stormde hij de heuvel op.

Opnieuw schoot er snel een hoofd naar buiten en de grote Leeuw rolde de heuvel af alsof hij door een kanonskogel was getroffen.

Dorothy rende naar beneden en hielp de Vogelverschrikker overeind, en de Leeuw kwam naar haar toe, gekneusd en vol blauwe plekken, en zei: "Het heeft geen zin om met mensen met schietende hoofden te vechten; niemand kan ze weerstaan."

"Maar wat kunnen we dan doen?" vroeg het meisje.

"Roep de Gevleugelde Apen," opperde de Blikken Houthakker. "Je hebt nog steeds het recht om ze nog een keer te bevelen."

"Heel goed idee," antwoordde ze, en terwijl ze de Gouden Helm opzette, sprak ze de magische woorden uit. De Apen waren net zo snel als altijd, en binnen enkele ogenblikken stond de hele bende voor haar.

"Wat zijn jouw bevelen?" vroeg de Koning der Apen, terwijl hij diep boog.

"Breng ons over de heuvel naar het land van de Quadlings," antwoordde het meisje.

"Goed, dat zal gebeuren," zei de Koning, en onmiddellijk grepen de Gevleugelde Apen de vier reizigers en Toto in hun armen en vlogen met hen weg. Toen ze de heuvel overstaken, schreeuwden de Hamerkoppen van ergernis en schoten hun hoofd hoog in de lucht, maar ze konden de Gevleugelde Apen niet bereiken, die Dorothy en haar kameraden veilig over de heuvel droegen en hen in het prachtige land van de Quadlings neerzette.

"Dit is de laatste keer dat je ons hebt kunnen oproepen," zei de leider tegen Dorothy; "Vaarwel en ik wens je verder veel geluk toe."

"Tot ziens, en hartelijk bedankt," antwoordde het meisje; en de Apen gingen weer de lucht in en waren in een mum van tijd uit het zicht verdwenen.

Het land van de Quadlings leek rijk en gelukkig. Er was veld na veld met rijpend graan, met goed geplaveide wegen ertussen, en mooie kabbelende beekjes met sterke bruggen eroverheen. De hekken, huizen en bruggen waren allemaal felrood geverfd, net zoals ze geel waren geverfd in het land van de Winkies en blauw in het land van de Dwergen. De Quadlings zelf, die klein en dik waren en er mollig en goedaardig uitzagen, waren geheel in het rood gekleed, wat helder afstak tegen het groene gras en het vergelende graan.

De Apen hadden hen bij een boerderij neergezet en de vier reizigers liepen ernaar toe en klopten op de deur. De vrouw van de boer deed open en toen Dorothy vroeg of ze wat eten mochten, gaf ze hen een goede maaltijd met drie soorten cake en vier soorten koekjes en een schaal melk voor Toto.

"Hoe ver is het nog naar het kasteel van Glinda?" vroeg het meisje.

"Het is niet ver meer" antwoordde de boerin. "Neem de weg naar het Zuiden en je zult er al snel zijn."

Ze bedankten de goede vrouw, begonnen opnieuw en liepen langs de velden en over de mooie bruggen totdat ze een heel mooi kasteel voor zich zagen. Voor de poort stonden drie jonge meisjes, gekleed in mooie rode uniformen afgezet met gouden vlechtwerk; en toen Dorothy dichterbij kwam, zei een van hen tegen haar: "Waarom ben je naar het Land van het Zuiden gekomen?"

"Om de Goede Heks te zien die hier regeert," antwoordde Dorothy. "Wil je me naar haar toe brengen?"

"Geef me je naam, dan zal ik Glinda vragen of ze je wil ontvangen." Ze vertelden wie ze waren, en de vrouwelijke soldaat ging het kasteel binnen. Na enkele ogenblikken kwam ze terug om te zeggen dat Dorothy en de anderen zouden worden toegelaten.